

CARMEN COMLOȘAN

Viața printre moarte
- POEZII -

SEMĂNĂTORUL
Editura online - noiembrie 2009

Carmen Comloșan

Studii, activitate profesională: absolventă a Facultății de Științe Economice din cadrul Universității “Aurel Vlaicu” din Arad; în prezent studentă la Facultatea de Științe Umaniste și Sociale, specializarea Jurnalism, din cadrul aceleiași universități și administrator al unei societăți comerciale cu profil contabil.

Publicații: volum de poezii “Eu sunt...”, Editura Poudique, Arad, 2000; poezii publicate pe site-urile www.poezii.info, www.agonia.ro, www.poezii.biz.

Atingeri

Ating vârful degetelor tale
Și simt căldura lor în jurul meu,
Iar vârful degetelor mele
Mai reci sunt ca un suflet de ateu.

Dar palmele sunt parcă umede,
O fi emoția vinovată,
Iar palma mea și palma ta
Sunt doar o umbră-ntruchipată.

Nu pot să te privesc mai mult de-atât
Și nici nu pot privi spre tine
Căci tu nu ești precum sunt eu,
Tu ești căldura, ești sângele din mine.

Privesc în ochii tăi de flăcări
Pătrunzându-le căldura cu greu,
Căci tu ești Dumnezeu mare,
Iar eu ateul în luptă cu tine mereu.

Chemarea necunoscutului

Nici nu știam că vei pleca,
Însă speram că vei rămâne
Să strâng în palme zeci fărâme
Din șansa de a judeca.

Te duci...și eu rămân
Aici, în locuri calde, primitoare
Si mă întreb în sine-mi:"Oare,
Primești căldura noului stăpân?"

Rămân...te du cu bine
Și ai grijă de tine oricând,
Iar dacă am să-ți ies în gând,
Nu-ți fie teamă pentru mine.

Să ai curaj să-nfrunți pe-oricine,
Chiar de e foc, de-i apă sau iubire,
S-ajungi cu fruntea pân` la fericire,
Însă un om durerea să-ți aline.

Caută omul de inimă cerut
Și nu te da pradă rațiunii,
Căci inima e martora minunii
De a iubi un om necunoscut.

Urmează-ți tot timpul chemarea
Chiar de e ură, iubire sau durere
Și așteaptă să capeți putere
Să-nvingi pe vecie uitarea.

Mai bine lasă...

Dacă crezi că n-ai să poti
S-atingi cu fruntea fericirea,
Iar cu privirea să-ncânti luna,
Mai bine lasă...

Dacă crezi că-n viața asta
Ajungi să vezi întreaga lume
Și s-o cunoști din orice punct,
Mai bine lasă...

De simți că mori în clipe grele,
Și nu e nimeni să te-alinte
Și speri că vei renaște-odată,
Mai bine lasă...

Dacă visezi în nopți senine
Că-n lume treci precum un vis
Și n-are rost să lupți cu nimeni,
Mai bine lasă...

Dacă credința ta e pură,
Fără minciună sau trădare
Și vezi că-n jurul tău e haos,
Mai bine lasă...

Însă de crezi că n-are rost
Să fii tu însuși pân` la capăt
Urmând cu pași mărunți cărarea-ți,
Mai bine lasă...

Fără rost...

O nouă zi apare-n geam
Și este clar că-i dimineață,
Iar el, poetul stă gândind...
La viață.

Să-nceapă el acum să scrie?
Mai are oare-acum vreun rost
Să scrie-o nouă epopee
Din tot ce-a fost?

Începe-ntr-un târziu povestea
Unui bătrân ce-abia mergea
Pe-un drum pustiu, pe timp de noapte,
Pe calea sa...

E frânt bătrânul din poveste,
Iar autorul supărat
Îi strigă parcă-n ghilimele:
"Cazi la pământ, bătrân stricat".
Și el căzu...
Puterea parcă i se scurse,
Iar inima abia că-i bate
Și palmele bătătorite
Strângeau ușor iarba uscată.
Se duce...se stinge-n fiecare clipă,
O carte Sfântă-i cade din manta,
Abia c-o vede și șoptește:
"Doamne, ia-mă în Împărăția Ta".
N-avea nimic în lumea asta,
N-avea copii, n-avea nici casă,
Era doar el, nimic mai mult
Și chiar puterea lui îl lasă.

Îi strigă-ntr-un târziu poetul:
"Să nu cumva să mori, bătrâne
Căci viața ta e-n mintea mea
Și de tu mori, ce-mi mai rămâne?"
Nu apucă însă s-asculte
Cuvintele acelea ne-nțelese;
Închise ochii și muri
În ierburile dese.
"Iar m-ai trădat, bătrâne!"
Strigă poetul cu putere;
"Ce pot să fac să te renasc,
Bătrân stricat...plin de durere?"

S-a dus povestea începută,
S-a dus creația de o viață,
Până și eroii-mi mor
De dimineață...

Îmi ceri prea mult

Îmi ceri prea mult;
Nu cred că am să pot vreodată
Să rup din cerul meu o stea
Și-o lună, totodată.

Pe cerul meu nu este lună,
A fost furată când îmi era aproape,
Însă am înțeles motivul:
Era iarnă,...era noapte.

Dar stele mii și mii se nasc
Cu fiecare clipă care trece
Și nu le vrei, nici nu îți plac
Căci era iarnă,...era rece.

Îți pot da soarele de vară
Și stele-o mie legate într-un cult,
De nu le vrei, îți spun cu îndrăzneală:
Îmi ceri prea mult.

Vânători de vise

Feriți-vă de vânători de vise,
Nu îi urmați când îndelung vă cheamă,
Urmați-vă chemarea interioară,
Nu-i luați pe toți în seamă.

Nu încercați s-atingeți idealuri,
Nici nu luptați s-ajungeți pân` la nori,
Veți fi convinși, nu minte niciodată
O inimă cuprinsă de fiori.

Voi vă jucați cu soarta voastră,
Vă amăgiți cu vorbe spuse-n vânt,
Nu știți câtă putere-nseamnă câteodată
Amarul unui suflet frânt.

Visați, căci visul nu vă costă,
Ajungeți robi ai viselor frumoase,
Dar vă treziți la capătul speranței
Și începutul morții rușinoase.

Nu pot să știu cine sunt primii,
De suntem noi, de sunteți voi,
Vom sta cu toții față-n față
La judecata de apoi.

Omule...minune

Omule...tu...
Repetabila minune,
N-ai să aflii niciodată
De ce-ai fost pus stăpân pe-o lume.

Căci tu...doar tu...
Amestec minunat de lut,
Ai prins suflet precum nimeni
Și sfânt ai fost de la-nceput.

Dar tu...de ce chiar tu,
Minune vie,
A trebuit să faci păcatul
Ce azi întreaga lume-l știe.

Și tu...tocmai tu...
Minunat de păcătos
Rogi cu brațele întinse
Cerul, iar el te-ascultă furios.

Acum...chiar tu,
Uitând că ești minune
Te-ngropi cu mâinile pe piept
În semn de rugăciune.

Pentru că tu , marea minune
Te-ntorci de unde ai plecat
Și-ai să revii în altă lume
Pur și fără de păcat.

De dorul tău

Am hotărât să hoinăresc prin lume
Văzând azi mult mai clar în ochii tăi
Durerea ce din suflet parcă plânge,
Iar noi suntem atât de răi...

Nu înțeleg ce-nseamnă depărtarea,
Va trebui să-nvăț să rătăcesc,
Mă las purtat de vânt și de durere,
Amăgindu-mă că totul e firesc.

Ajuns acum prin locuri neumbrate
Rugând zadarnic puterile divine,
Glasu-mi parcă-ncepe a se frânge,
Mi-e tare dor de tine...

De dorul tău ard flăcările-n cale,
Deșertu-i parcă tot mai secetos,
A mea ființă nu mă mai suportă,
Iar Polul este tot mai friguros...

Deși n-am vrut să știu de nimeni,
Oricât de rar priveam trecutul,
Când îndoielnic mă-ntrebam,
Al tău era sărutul...

Cât ne-am iubit

Du-te, te las să pleci oriunde
Căci știu că-ți va fi greu
Să nu mai știi de mine,
De dorul meu...

Vei cauta cu disperare crudă
Tot ce-ai avut; iar tot ce ai lăsat
S-a năruit precum un vis zadarnic
Când ai plecat...

Nu plânge-acum, căci n-are rost
Să-ți plângi trecutul demodat,
Urmează-ți drumul pas cu pas,
Nu fii speriat...

Rămâi pe loc, așa-i mai bine
Nu are rost să dezgropăm
Trecutul nostru fără nume,
Nu ne trădăm...

Eram mai reci ca două stele-n boltă,
Însă când ai plecat am suferit;
Nu vei ști poate niciodată:
Eu te-am iubit...

Acum iubim, suntem iubiți,
Trăim cu gândul c-am greșit,
Totu-i trecut, amintire, vis pierdut,
Cât ne-am iubit...

De dragul tău, lumină vie

De dragul tău mă nasc acum
Și capăt viață pe pământ,
Prinzând cu sufletul meu trup,
Lumină vie, acorduri magice de cânt.

De dragul tău trăiesc prezentul
Și caut aripi ca să zbor,
Să fiu aievea lângă tine
Lumină vie, în scurta viață de actor.

De dragul tău rătăcesc prin lume
Să aflu fericirea ce ne cheamă;
Cu brațele întinse, abia ajung la tine
Lumină vie, cu gust amar de dramă.

De dragul tău rămân azi nemișcată
Învăluită-n clipe ce-au trecut,
Privindu-ți ochii calzi ce îți trădează
Lumina vie, închisă-ntr-un sărut.

De dragul tău mă rog adesea
Și-ngenunchez umil cu palma larg deschisă
Sperând să nu se stingă niciodată
Lumina vie, ce-n noi a fost aprinsă.

Poveste

De ți-am greșit vreodată,
Sau de-ți greșesc mereu,
Te rog mă iartă,
N-am vrut eu...

Nu mă ierta fiindcă iubești
Sau că vrei să fiu iertată,
Ci pentru că așa simt eu,
Sunt vinovată...

Și nu uita că ți-am greșit
De-atâtea ori, fără voință
Și-am plâns apoi în fața ta
Cu căință...

Chiar și greșeala e firească
Încă din timpuri depărtate
Și e urmată de iertarea
De păcate...

Îți cer acum însă iertare
Pentru ce-a fost și ce mai este,
Iar ceea ce am scris mai sus
E poveste...

Mă-nalț la cer

E rece, e mult prea rece pentru-a spera la o caldură,
Iar noi înfășurați de dorul unui moment pierdut,
Gândim la depărtarea ce-așteaptă să se nască
Din tot ce-a fost și-acum ne e necunoscut.

În palme puterea crește așteptând odată cu curajul
Să se prefacă-ntr-o putere ce-alungă idealuri
De vise și iluzii purtate-n chip angelic
Pe undele visării și pe-ale mării valuri.

Îngenunchind să cerem îndurarea de la Cel de sus,
Clădim în noi speranța că tot ce-a fost e bun
Iar ceea ce va fi de-acum n-ainte-n astă încăpere
Să nu se preschimbe niciodată precum țigara-n scrum.

Tu strânge-mi mâna rece ce o întind spre tine,
Nu mă opri din ceea ce-am să fac,
Iar lacrimile ce-mi curg acum pe față
Aieva apărea-vor în fața ta precum un lac.

Mă-nalț la cer simțindu-mi trupul gol
Și dinții încleștați de frigul ce mă doare,
Urmează-mă pe-un drum pavat cu flori,
Spunându-mi că am fost o trădătoare.

Ne trezim chiar acum din visul de speranță,
Fiind la fel ca la-nceput...în astă încăpere,
Tu mă atingi...eu te ating cu glas pierdut
Simțind în trupul rece a dragostei durere.

Datorită celui care

Plouă într-un vis al nopții
În care îngerii vor să coboare
Doar datorită celui care
Îmi întinse mâna cu o floare.

Datorită lui am fost plecată
Pe valuri roșii de petale
Ce mi-au învolburat întreaga clipă
Și care-au sângerat ușor pe cale.

Zburat-am printre picurii de ploaie
Simțind cum mă îneacă de furie
Și datorită lor scăpat-am
Fiindcă-mi dăduse pace și tărie.

Ajuns-am în locuri de iubire,
Iar inima vorbea ca dictatoare
În tirania clipelor marcate
De o durere dulce-nșelatoare.

Și am rămas acolo nemișcată
De zbuciumul acela sufletesc
Doar datorită celui care
Mi-a dat iubirea, trofeu al visului celest.

Eu sunt...

Eu sunt o romantică-ntr-o lume nebună,
Mă întreb de ce noaptea sub clarul de lună
Aud glasul tău în sute de șoapte,
Văd ochii tăi privindu-m-aproape
Vreau să-nțeleg ce-ncearcă să-mi spună,
Eu sunt o romantică-ntr-o lume nebună
Mă prefac că transform dragostea-n ură;
Simt disperarea ce-l cuprinde treptat,
Ating ochii lui ce plâng ne-ncetat,
Mă-ngrijorez că-l văd supărat.
Plâng și eu, am tot plâns împreună,
Eu sunt o romantică-ntr-o lume nebună
Înțeleg de ce soarele vrea să apună;
Spun vorbe deșarte pierdute în noapte,
Visez în zadar fierbințile-i șoapte,
Încerc să-l aduc iarăși aproape.
Sper că vom fi din nou împreună,
Eu sunt o romantică-ntr-o lume nebună.

Vorbește marea

Pe țărmul mării stau privind
Un trist apus de soare,
Mă-ngrijorez, nu-l văd venind
Și clipe nu-s deloc ușoare.
Ca orice om de rând eu cred
În destin și-n idealuri,
Visez acum parcă plutind
Ca barca pe-ale mării valuri;
Îmi amintesc cum mai demult
Îmbrățișați stam pe o stancă
Și valuri spumegânde o loveau
Și ne vorbea marea adâncă.
Noi o vedeam ca pe-o bătrână
Atingând cu degetul uscatul,
Ne-a spus ceva, dar noi atunci
N-am luat în seamă sfatul:
"- Aflați că trebuie s-ascultați
Cu-nțelepciune ce vă spun
N-am dat acest sfat nimănui,
Dar cred că este un sfat bun;
Căci în tinerețe și eu am iubit
Și știu ce-nseamnă fericirea,
Chiar dacă câteodată-am suferit,
Totuși cineva mi-a dăruit iubirea;
Omul odată-n viață spune:
< Da, iubesc cu-adevărat >,
O spune ca-ntr-o rugăciune,
Căci are sufletul curat."
Atâta doar ne-a spus ea, marea
Și-a dispărut bătrâna-n val,
Îmi amintesc mereu de sfatul ei,
Cred că-i cel mai frumos dar;
Și mă trezesc din vis văzând
C-afară este noapte
Și de departe parc-aud
Venind spre mine niște șoapte.

Pe țărmul mării-am stat privind
Un trist apus de soare,
Mă-nseninez, îl văd venind
În mână cu o floare.

Ce este omul?...

Mă întreb adesea: "Ce e omul?,
De unde vine, unde pleacă..."
Și drept răspuns înclin să cred
Că-i un biet trecător printr-o lume opacă.

Îl văd adesea cum trece pe stradă
Grăbit să nu piardă o clipă
Din timpul ce i-a mai rămas
Și ce se stinge într-o pipă.

Dar ce e omul în final?
Nu pot să cred când mi se spune
Că omul e pământ și apă,
Căci eu îl văd ca pe-o minune.

Și totuși omul e minunea
Ce se repetă-n fiecare
Pe-acest pământ plin de păcate
Și-umbrit de-atâta supărare.

Primul pas făcut în viață
Este și primul către moarte,
Grăbindu-l parcă-n veșnicia
Ce-apare scrisă-n orice carte.

Dacă aş pleca

Mă gândesc să plec,
Însă aş vrea să şi rămân,
Nu ştiu ce parte-mi să ascult
Si mă întreb...

Dacă aş pleca, ar fi mai bine
Pentru mulţi din jurul meu
Dar ştiu că tu vrei să rămân
Lângă tine...

Tu nu vrei să plec,
Mi-ai spus de-atâtea ori
Că dacă plec eu, vei fi singur
Şi-ai să mori...

De voi pleca, nu-ţi fie teamă
Voi fi aievea lângă tine
Clipă de clipă, ceas de ceas...
Nu-ţi fie teamă...

Nu vei fi niciodată singur
Căci îţi promit: mă voi întoarce
Să îţi sărut obrazul fin
Şi-am să rămân...

Dar parcă nu-ndrăznesc să plec,
Mi-e parcă frică să te las
Să stai singur ceas de ceas,
Nu pot pleca...

Dar vreau să plec, însă nu pot
Şi-mi spun: "Să nu priveşti-napoi"
Şi simt că sufletul mi-e gol,
Nu pot să plec...

Dacă aş pleca, cu ce-aş rămâne?

C-un suflet gol și fără tine,
Însă când ochii îți privesc,
Simt că mor...

Am hotărât: nu voi pleca
Nu vom mai fi niciodată
Tu singur...eu c-un suflet gol,
Aici rămân...

Vorbele tale

Am luat aminte ce mă învățai,
Iar sfatul tău îmi este rugăciunea
Ce o rostesc cu-ncredere în sacru,
Sperând că însăși sfatul tău este minunea.

Îndrug cuvinte ce ți-i le-am mai spus
În clipele de temere profundă,
La care-mi răspundeai cu o căldură
În care inima-mi simțeam cum se cufundă.

Visez să cred în inimă profund,
Căci însăși inima e propriul meu profet
Ce îmi arată necunoscutul vieții
Notat pe pagini albe de caiet.

Aud și-acum vorbele tale,
Care atunci mi se păreau în van
Și le ascult atent cu disperarea
Unui drumeț străin oprit la han.

Însă precum drumețul ce merge către țintă
Mă-ndrept eu înspre tine și-ncerc să te visez,
Să văd lumina inimii din tine
Și inima-mi să o urmez.

Destin

Arată-mi tot ce știi de lumea asta
Și speră să poți să o trăiești din plin,
Încearcă să uiți trecutul umbros
Și îndreaptă-te către senin;
Speră că poți să faci ceea ce vrei
Și iartă-ți destinul pribeag din trecut,
Ascultă-ți chemarea venită din larg,
Caută-ți speranța în ceva mai bun;
Fă din speranță o punte de ape
Și treci peste ea cu ochii închiși,
Căci numai în felul în care te-apropii
Ai să-nțelegi tot ce ți-am zis;
Nu-ți risipi viața degeaba
Și caută clipe cu cer senin,
Clădește o casă din mii de minute,
Iar din tristețe un negru mormânt.

Dacă...

Dacă vrei...stau lângă tine
În astă noapte-ntunecoasă;
Dacă vrei...te țin în brațe
Și-ți spun doar cât ești de frumoasă.

Și dacă plângi...te strâng în brațe,
Ștergându-ți lacrimi de pe gene
Și de tot plângi...îți spun din suflet
Cu mine n-ai de ce te teme.

Iar dacă râzi...îmi ești senină
Și-oi râde-alături de tine,
Iar de tot râzi...îmi faci plăcere
Căci te simți bine lângă mine.

Dacă îmi ceri...îți dau de-ndată
Pământu-ntreg și-un cer de stele
Și îți șoptesc și-ți jur credință
Iubirii tale...dragostei mele.

Eminescu

Ai fost și vei rămâne un mentor pentru mine,
Te-ascult mereu, te caut și dor îmi e de tine,
Ți-ascult mereu acele sfaturi uitate-n coli îngălbenite
Și le citesc ca pe o rugă a unei morți nădărnice;
În inimă îți port poeme ce tu le-ai scris în nopți
Mai negre decât negrul morții, pe când cerșeai zilele sorții;
Te văd mereu în fața mea, când scriu versuri de amor,
Te strig pe nume, nu-mi răspunzi și simt cum vorbele îmi mor;
În viața mea n-am să-ntâlnesc un om ca tine
Ce să mă ierte-n versuri proprii și să mă certe în satire;
De ce te-ai dus tocmai acum când m-am născut
Și când nevoie am de tine, căci doar o clipă ți-am cerut...

Fiorii dimineții

Clopotul mare răsună-n mănăstire,
Vestindu-ne parcă o nouă venire;
Prin sunetul prelung și cadențat
Ce-ți dă fiori de-ai sufletul curat;
Se-aude de departe cum se zbate
C-același clopot bate-n mii de sat
Călugării-n chilii se roagă ne-ncetat
În haine negre, lungi, cu capul aplecat,
Vorbind cu Domnul prin tăcere
Și mulțumindu-i că le-a dat putere;
Cu Psalmii-n mână-un Serafim Părinte
Citește și se roagă din Cărțile Preasfinte
Apoi ridică ochii fără să clipească
Și-așteaptă ca prin rugă să se nască
În el un suflet blând și iertător
Pentru cei vii și pentru cei ce mor.
Sta încremenit în mână cu o cruce
Simțind mângâierea spre suflet cum se duce,
Iar în juru-i lumânări de ceară
Vor parcă de la dânsul scânteie ca să ceară;
Le-aprinde-apoi încet pe fiecare
Îngenunchind să ceară îndurare
De la Hristos Domnul ce pe Cruce
Spre-a noastră mântuire a îndrăznit să urce.

Iadul inimii

Ard într-un foc mocnit și tac
Răbdând durerea cu ochii închiși
Și n-am să scot din mine-un sunet,
Doar când cărbunii vor fi stinși.

Simt cum durerea crește-n mine
Și lacrimile-mi curg pe față,
Dar nu ajung să spun nimic,
Căci sunt cristale mici de gheață.

Aud parcă un zgomot puternic,
Dar știu că inima-mi se zbate
Și n-o provoc la sentimente
Care îmi sunt de tot luate.

Cad într-o prăpastie adâncă
Și simt că n-am să ajung pământul,
Mi-e teamă să privesc în jos
Căci doar la viață-mi este gândul.

Iubirea vieții

Ai fost și ești lumina vieții mele
Și tot lumină ai să-mi fii pe mai departe,
Am avut un timp destinele legate
Precum sunt filele legate într-o carte.

Te-am iubit și te iubesc, știi foarte bine
Și am să te iubesc până la moarte
Am nevoie de tine, de mângâierea ta,
Dar și de jurăminte și vise prea înalte.

Te chem mereu și mă gândesc la tine
Și te visez în fiecare noapte,
Te-aștept și vreau să-ți fiu pereche
Și parc-aud și-acum a tale șoapte.

Dar nu am fost lăsată să îți fiu alături
De-acest destin crud ce ne-a îndepărtat
Și nu mai pot să îți împărtășesc
Necazuri, bucurii și sufletu-mi curat.

Am sperat însă că pot iubi pe altul
Dar nu mă pot împotrivi inimii mele;
Ea e cu tine, tot timpul, zi sau noapte
Și-mi face fără vină zilele mai grele.

Știu...

Destinul fiecăruia este de fapt
Un amalgam de suișuri și coborâșuri
Și trebuie fiecare dintre noi să-l înfruntăm
Petru că nu știm să apreciem necunoscutul;
Știu că timpul nu stă în loc
Chiar dacă iubim, chiar dacă suferim;
Știu cât de răi pot fi oamenii
În disperarea lor de a atinge fericirea;
Știu că nu putem iubi
Numai după ce ne dăm seama că nu putem trăi fără iubire;
Și din păcate sunt oameni care n-au învățat să iubească;
Știu că există o luptă continuă
Între inimă și rațiune
Și oricât de mult iubim,
Există oameni care nu ne iubesc;
Știu că există oameni care pun suflet în ceea ce fac,
Dar asta nu înseamnă că reușesc să facă ceva;
Știu că dacă râzi nu înseamnă că ești fericit,
La fel cum nu înseamnă că ești necăjit dacă plângi;
Știu că degeaba ai prieteni mulți
Dacă nu știi să-i apreciezi;
Și nu poți fi un prieten bun dacă nu o demonstrezi;
Știu că lucrul cel mai important este să fii OM,
Dar asta nu înseamnă că toți oamenii sunt OAMENI;
Știu că încrederea îți poate fi înșelată,
Dar trebuie să avem încredere;
Știu că degeaba așteptăm iubire,
Dacă nu știm să dăruim iubire;
Știu că visele îți pot fi spulberate într-un minut,
Și asta nu înseamnă că nu putem visa în continuare;
Știu că ne dăm seama cât iubim
Doar atunci când suntem puși la încercare;
Știu că lupta cu tine însuși este cea mai grea,
Pentru că nu există nici învingător, nici învins;

Știu că trebuie să avem încredere în noi înșine
Dacă vrem ca cei din jur să creadă în noi;
Știu că există oameni care nu știu să-și mărturisească sentimentele
Dar asta nu înseamnă că nu au sentimente;
Știu că indiferent unde ne-am duce,
Fericirea o avem într-un singur loc;
Știu că fericirea fiecăruia contează,
Dar ideea este să-i facem și pe alții fericiți.

Cred...

Fiecare dintre noi credem în ceva sau în cineva...

Cred în Dumnezeu
Deși poate nu întotdeauna cu aceeași intensitate,
Dar cred...
Cred în ziua de mâine,
Deși nu știu ce va fi peste cinci minute
Și e bine să nu știu;
Cred în ziua de ieri,
În ceea ce am făcut în viață;
Pentru că fiecare zi este binecuvântată,
Dar rareori ținem seama de asta;
Cred în iubire,
Probabil dacă nu aș crede, n-aș exista
Și dacă nu aș exista nu aș putea iubi;
Cred în oameni
Deși de cele mai multe ori greșesc crezând în ei;
Cred în ochii unui om necăjit
De parcă n-ar putea să mintă;
Cred în fericire
Atâta timp cât sunt fericit,
Oare dacă n-am să mai fiu, aș mai crede?
Cred într-un om fericit,
Dar la fel mă pot întreba oare e fericit?
Cred în lacrimi și în durere,
Dacă nu aș crede în ele, aș deveni imun
Și nu aș ști să apreciez fericirea;
Cred în viitor,
Probabil cred în el pentru că nu-l cunosc;
Cred că toți suntem făcuți pentru a CREDE...

Luptând cu mine

Trec uneori zile în șir
Fără să știu ce se întâmplă
În jurul meu și-n lumea-ntreagă
Și stau cu mâinile-mi la tâmplă.

Dar când într-un final
Aud durerea car strigă,
Întorc privirea către soare
Și-i cer lui să mă învingă.

Plecat apoi peste cadavre
Și plecat peste durere,
Știu că la final înving
Căci soarele n-are putere.

Înving soarele cu ușurință
Căci îmi permite să-l ating,
Știu că greu îmi înving eu-l
Dar am să lupt până mă sting.

Nu vreau

Nu vreau ca cerul să se înnoreze
Din cauza mea și să-mi spui
Că vinovată sunt de toate
Și în zadar mi te opui.

Nu vreau ca timpul să teacă
Mai repede ca un ecou
Și-apoi să-ți spun că vremea noastră
Închisă sta-va într-un cavou.

Nu vreau nimic ce te-ar face să crezi
Că lumea mea este nebună,
Sau că romantică trăiesc
Și soarele vreau să apună.

Nu vreau ca tu, omul cu care
Am clădit bolta Capelei Sixtine
Să vezi în mine femeia statuie
Pe care nimic nu poate s-o aline.

Nu vreau să pleci, rămâi cu mine
Să-ți spun cât de mult te iubesc,
Iar dacă consideri că nu are farmec,
Veghează depărtarea...doar asta voiesc.

Petale de allele

Acum, când petale de lalele-ncep să cadă,
Acum, când ochii tăi în ochii mei încep să vadă
Și-albastrul cerului e ideal în soare,
Las' gândurile tale în mintea mea tresare.
E greu să fii perfect, când nici nu ești,
E greu să simți că mori, când tu trăiești,
Dar totuși lasă-te purtat de mâna sorții
Și nu da pradă trupul tău în cupa morții;
A mai rămas înc-o petală...mai sunt trei,
Îns-a fi bun nu-i imposibil dacă vrei.
Simt cum parcă pleoapele-mi sunt grele,
Așa cum sunt aceste petale de lalele,
Ce se deschid uitându-se la soare,
Și cad duse de vânt pe când laleaua moare.
Simt cum mă cuprinde un vâl fără' de culoare,
Te-apropii-ncet de mine, ce simt în suflet oare?
Dormim îmbrățișați fără' a ne da seama
Unde suntem, sau cât e ceasul, căci ne-a murit și teama;
Petalele se-nchid și totu-i clar-se face noapte-
Păcat că mâine-n zori au să lipsească toate.

Primește amintirea

Primește de la mine amintirea
Și iartă-mă de nu vorbesc cu tine,
Căci lumea ce se află-n mine
E seacă astăzi de iubire.

Îți dau în versuri tandre melodia
Clipelor uitate-n cărți îngălbenite,
De vremi trecute și rănite,
Dar care cântă numai fericirea.

Dacă pleci...

Dacă pleci,
Ia-mă și pe mine
În lumea asta rece și plină de păcat
Nu-ncap decât cu tine.

Dacă pleci,
Ia-mă și pe mine
Să gust și eu amarul și durerea
Sufletului marcat de rătăcire.

Dacă pleci,
Ia-mă și pe mine
Nu mă da pradă viselor negre
Umbrite de-a morții-nchipuire.

Dacă pleci,
Ia-mă și pe mine
Și să pornim acum spre-mpărății
Fără regi, fără regine.

Dacă pleci,
Ia-mă și pe mine
Și-n strălucirea vieții ce ne-așteaptă
Să alergăm pe-un nor spre fericire.

Care pe care

Îți spun că te cred și poate că-i mai bine-așa,
Dar totuși simt în suflet supărare,
Mă uit în ochii tăi, dar nu-nțeleg
Cine cu cine și care pe care.

Tu mă întrebi dac-am să-ți spun vreodată
Ce am simțit la prima sărutare,
Nu știu ce să-ți zic, sau ce să mai cred,
Cine cu cine și care pe care.

Mi-ai spus de-atâtea ori că nu știi ce-i iubirea,
Dar știi de ea că seamăn n-are;
Tu încă te-ndoiești, eu tot nu-nțeleg,
Cine cu cine și care pe care.

Dacă-ți voi spune c-am simțit fiori,
Tu nu mă crezi, te superi și mai tare
Și-apoi poate începi tu să mă-ntrebi
Cine cu cine și care pe care.

Dacă te-ai întoarce...

Te-ai dus...
Și n-ai vrut să privești în urmă;
Nu mai conta nimic când ai plecat
Nici chiar durerea ce sufletul ți-o curmă.
N-ai vrut să știi nimic de mine
Nici de trecut...nu avea rost
Să plângi trecutul amintindu-ți
Dacă suntem, dacă am fost...
E greu...și depărtarea doare,
Iar sufletul rămâne împietrit
Nu mai răspunde la întrebări curente
De te-am iubit, de m-ai iubit...
Dacă te-ai întoarce azi
Nu cred că aș ști ce să-ți spun
Nu aș putea privi spre tine
Amintirile rămân, iubirile apun...
O luptă grea am dus cu mine
Și-acum când simt că m-am învins
N-aș mai putea să cred în tine...
Focul inimii s-a stins...

Să mă ierți

Tu să mă ierți că înca te iubesc
Și fiecare clipă ce-o port în gând cu tine
Strigând parcă mă-ndeamnă să trăiesc
Și când tresar mă-ntreb dacă e bine;
Tu să mă ierți că încă mai aștept
În clipa rătăcirii s-apani în calea mea
S-alungi durerea ce mă apasă-n piept
S-alungi tristețea și s-o preschimbi în stea.
Iar dacă nervii tăi or să cedeze
Și într-o zi n-ai să mai poți răbda,
Îmi voi ruga iubirea să-nceteze
Și poate-atunci uitării mă vei da...

Așteptarea ta, furia deșertului

E întuneric, iar stelele-s ascunse
În norii negri ca păcatul
Tu mă aștepți...eu am să vin
Simțindu-ți îndelung oftatul.

Dar parcă nu pot să pășesc,
Mi-e frig, e beznă și târziu
Pe drumul meu...însă eu știu
Că tu m-aștepți într-un pustiu.

Ajung curând...mă-ndrept spre tine,
Te văd privind în calea mea
Precum un Sfînx plin de furia
Deșertului pe vreme grea.

În semn de mulțumire

Eu te-am ținut mereu aproape,
M-ai învățat ce-i bine și ce-i rău,
M-ai ascultat dac-am avut ce-ți spune
Și m-ai certat în gândul tău.

Mi-ai dat curajul de care-aveam nevoie
Și sufletul deodată l-a cuprins,
Mi-am fost complice și-apoi chiar trădătoare
Și-n lupta mea cu mine m-am învins.

Am ascultat de sfaturile tale,
Mi-ai îndrumat pașii mereu,
Mi-ai spus că-n viață sunt eșecuri,
Dar nu mă speriam că-mi va fi greu.

Mi-ai dat chiar și puterea de a crede-n mine
Prin felul tău de-a fi, prin universul tău,
De-aceea îți dedic azi versuri
Rupte din suflet, fără păreri de rău.

Orice ar spune lumea

Te iubesc, orice ar spune lumea,
Lumea asta rea și plină de minciună,
Ce de va ști că tu îmi ești iubirea,
Se va topi în nemiloasa-i ură...
Te iubesc, orice ar spune lumea,
În jocul ei de vorbe străvezii,
Ce de va ști că tu îmi ești iubirea,
Va tresări de doruri purpurii...
Te iubesc, orice ar spune lumea,
Lumea vrea s-atingă nemurirea
Și de va ști că tu îmi ești iubirea,
Ne va păta cu lacrimi fericirea...
Te iubesc, orice ar spune lumea,
Lumea poate spune orice va dori,
Și de va ști că tu îmi ești iubirea,
Cu cât îți voi greși, cu-atât te voi iubi...

Tot nimic...

Caut ceva, dar nu găsesc,
Sau poate nu caut nimic;
Privesc în jur și e un haos,
Dar tot nimic...

Deschid o carte...și ce văd:
E scrisă-n versuri...dar și-n proză
Îi caut titlul și-l citesc,
Dar tot nimic...

O las deoparte, n-are rost
Să mă apuc să o citesc
Privesc în jur și e tot haos,
Dar tot nimic...

Apoi deodat-am tresărit
Se-aud parcă niște pași
Stau într-un loc ascuns și tac,
Dar tot nimic...

Și-n haosul acela am văzut
O luminiță vie, colorată
E viața însăși printre moarte
Și m-am trezit...

Senzații

Nu știu ce pot ca să îți spun
Când te privesc ca și acum
Și văd surâsul tău firesc
În gene de lumină care cresc.

Căldura ta mă înfioară
Și ochii tăi îmi ard privirea,
Când îndelung stai și veghezi
Și-n șoapte mi-aduci fericirea.

În palme simt geruri eterne
Și-n pleoape durerea crescândă,
Iar ochii îmi sunt umezi aieva
De lacrimi reci ce îi cufundă.

Degetele îmi tremură iar,
Găsind emoții tot mai profunde
Și glasul dispare deodată-n tăcere
Și-n șoapte încet îmi pătrunde.

Regăsirea din vis

Se întâlniră într-o zi ploioasă
Când soarele uitase să răsară
Și soarta hotărâse ca atunci
Acele două inimi să tresară.

El îi vorbi cu inima deschisă,
Fără a se gândi dacă mai are rost
Să jure iar credință și iubire
Pentru ceva ce mai demult a fost.

Dar totuși a-ncercat s-o țin-aproape
În lumea lui și-n inima-i umbrită,
Părea mai sincer ca oricând,
Dorea ca ea să știe că-i iubită.

„Trec ani în șir pierduți în fum,
Dar încă te iubesc, deși mi-e greu s-o spun;
Mă văd mereu parcă purtat de-o stea
Punându-ți mâna caldă-n mâna mea
Și noi zburăm în zarea-ndepărtată,
Fără să ne gândim că vom veni vreodată
Aici, acasă, în aste vremuri grele,
Mai bine tac, hai să uităm de ele
Și să zburăm departe, așa cum ne dorim
Și tot timpul pereche, tot timpul noi să fim.”

Ea-l asculta timidă și tăcută,
Fără să știe ce să creadă,
Dar inima-i dicta: „-Iubește
Și lasă lucru-acesta să se vadă.”
Și s-a supus întregii ei ființe
Și s-a lăsat purtată iar de valuri
Ca mai demult când împreună
Visau la marile-idealuri.

„Închid ochii și curg lacrimi
Pe-ai mei obraji umbriți de vise,
Te vreau aici, mi-e dor de tine,
Te văd sub pleoapele-mi închise.

Suntem pe-un munte singuratic
Și tu mă ții în brațe strâns,
Emoții mari ne copleșesc
De fericire și de plâns.

Și totuși știu că este vis,
Dar cred în el, e visul meu,
Mi-e teamă să-mi deschid iar ochii,
Mi-e teamă și îmi este greu.”

Dar totuși și-a deschis iar ochii
Și lacrimile-i împânzără,
Văzu că îi era aproape
Și parcă nu mai auziră.

Era o liniște deplină-n noapte,
Iar norii parcă-ncet plecau,
Tocmai atunci când acei doi
Spre infinit ușor zburau.

Când la tine e zi, la mine e noapte

Te-ai dus fără să știi nimic
Și ai ajuns așa departe,
Încât la tine e zi,
Iar la mine e noapte.
Dacă-ți vei pierde curajul vreodată,
Nu te-ntrista...citește o carte
Și dacă la tine e zi,
La mine să știi ca e noapte.
Aș vrea să pot să îți vorbesc
Aș vrea să pot s-amplific șoapte,
Dar când la tine e zi,
La mine e noapte.
Aud bătaia ne-ncetată
A unei inimi speriate
Și știi că la tine e zi,
Căci la mine e noapte.
Nu-ți fie teama de-oi mai fi
Aici când tu te vei întoarce;
Doar știi: când la tine e zi,
La mine e noapte.
Te-am căutat de-atâtea ori
Și te-am găsit numai o dată
Pe când la tine era zi,
Iar la mine, o noapte-mpăcată.
Te vei întoarce,asta știi,
Din locurile-ndepărtate
Și când va fi și noaptea zi
Și cerul va vorbi în șoapte;
Dar până atunci la tine e zi,
Iar la mine, întuneric în noapte.

SUMAR

Atingeri	3
Chemarea necunoscutului	4
Mai bine lasă...	5
Fără rost...	6
Îmi ceri prea mult	8
Vânători de vise	9
Omule... minune	10
De dorul tău	11
Cât ne-am iubit	12
De dragul tău, lumină vie	13
Poveste	14
Mă-nalț la cer	15
Datorită celui care	16
Eu sunt...	17
Vorbește marea	18
Ce este omul?...	19
Dacă aş pleca	20
Vorbele tale	22
Destin	23
Dacă...	24
Eminescu	25
Fiorii dimineții	26
Iadul inimii	27
Iubirea vieții	28
Știu...	29
Cred...	31
Luptând cu mine	32
Nu vreau	33
Petale de allele	34
Primește amintirea	35
Dacă pleci...	36
Care pe care	37
Dacă te-ai întoarce...	38
Să mă ierți	39
Așteptarea ta, furia deșertului	40
În semn de mulțumire	41
Orice ar spune lumea	42
Tot nimic...	43
Senzații	44
Regăsirea din vis	45
Când la tine e zi, la mine e noapte	47